

Kort
GELOOFSLEVEN

Eenheid van leven scheppen

«In geest en waarheid»
Waar God ons wil

Guillaume Derville, J. López Díaz

EENHEID VAN LEVEN SCHEPPEN

www.opusdei.org

Inhoud

- Eenheid van Leven scheppen (I): In Geest en Waarheid
- Eenheid van Leven scheppen (II): Waar God ons wil hebben
- Eenheid van Leven scheppen (III): het beroepsmatig werk

Eenheid van Leven scheppen (I): In Geest en Waarheid

God wil dat de gelovigen in geest en waarheid aanbidden (Joh 4,24), zegt Jezus tegen de Samaritaanse vrouw in hun dialoog bij de put van Sichar. Het hele christelijke bestaan is een oproep om God de Vader te aanbidden (vgl. Joh 4,23), zodat Gods licht elke uithoek van ons leven kan bereiken. Dit is de geestelijke eredienst (vgl. Rom 12,1) waardoor wij levende tempels van God worden, levende stenen in zijn tempel (vgl. 1 Pe 2, 5).

"Maak een altaar van uw hart,"^[1] zegt de heilige Petrus Chrysologus. Opdat ons hart een altaar zou worden, moeten we meer doen dan alleen maar geven; we moeten onszelf geven. Alles in ons leven moet gezuiverd worden, in diepe eenheid met het geschenk dat God werkelijk behaagt: het offer van Christus. Zo wordt beetje bij beetje de eenheid van leven opgebouwd, en wordt de kloof overwonnen die de zonde heeft geopend tussen geloof en leven. Zonder ontmoedigd te raken door de moeilijkheden die zich voordoen, ontdekken we de wonderbaarlijke werkelijkheid dat als we onze toevlucht nemen tot de eeuwige liefde van onze drie-enige God, wiens aanwezigheid ons hele leven verlicht, alles bijdraagt aan ons welzijn.

De lamp van het lichaam is het oog. Wanneer dus uw oog helder is, zal uw hele lichaam verlicht zijn (Mt 6,22). Als wij een juiste intentie hebben, gericht op God en andere mensen in Hem, dan zullen al onze handelingen geordend zijn naar het goede, in "een eenheid van leven die eenvoudig en sterk is"^[2] Want "alles kan en moet naar God leiden"^[3] Maar vaak kunnen wij deze waarheid vergeten. Daarom tracht de vorming die aan de gelovigen van het Werk wordt gegeven op het gebied van de geestelijke ontwikkeling de eenheid van leven te ontwikkelen, die een wezenlijk kenmerk is van de geest van het Opus Dei. Deze groeiende eenheid versterkt geleidelijk onze identiteit als kinderen van God in Christus, door de kracht van de heilige Geest, die alles levend maakt door de gave van naastenliefde en die ons aanspoort om heiligheid en apostolaat na te streven in onze dagelijkse bezigheden.

Jezus' eenheid van leven

Onze eenheid van leven is "gebouwd op de aanwezigheid van God, onze Vader"^[4]. Door de werking van de heilige Geest is zij "een deelname aan de hoogste eenheid van het goddelijke en het menselijke die werkelijkheid is geworden in de menswording van de Zoon van God"^[5]. Christus is de "bron van eenheid en vrede"^[6]. Hij is altijd verenigd met zijn Vader, en bidt dat Hij ons in waarheid zal heiligen (vgl. Joh 17,19). Zijn voedsel is de wil van de Vader te doen (vgl. Joh 4,34). Alles in zijn leven is op deze zending gericht, vanaf zijn menswording (vgl. Heb 10, 5-7) tot wanneer hij naar Jeruzalem gaat om te lijden, terwijl hij zijn leerlingen voorgaat met een haast die bij liefde hoort (vgl. Lc 19, 28). Zijn wonderen bevestigen zijn woorden, en de menigte juicht luid: *hij heeft alles wel gedaan* (Mc 7,37).

De heilige Josemaria zag in deze uitroep van volksjuich, *bene omnia fecit*, niet alleen de wonderen van Christus die zoveel mensen verbaasden, maar ook het feit dat hij "alles goed heeft volbracht, hij heeft niets gedaan dat niet goed was"^[7]. In het leven van onze Heer vormen toewijding en zending één volmaakte eenheid.

"Je kunt het feit dat Christus God is niet los zien van zijn rol als Verlosser. Het Woord is vlees geworden en in de wereld gekomen om alle mensen te redden" (1 Tim 2,4)^[8]. Zo kunnen de woorden uit Jesaja die Jezus in de synagoge van Nazaret verkondigde, perfect op hemzelf worden toegepast: *De Geest des Heren is over mij gekomen, omdat Hij mij gezalfd heeft om aan de armen de Blijde Boodschap te brengen. Hij heeft mij gezonden...* (Lc 4,18, vgl. Js 61,1). Jezus is volmaakt God en volmaakt Mens, die tijdens zijn aardse leven de volmaakte eenheid van leven bezat en die "door de openbaring van het mysterie van de Vader en zijn liefde, de mens ten volle aan zichzelf openbaart en zijn hoogste roeping duidelijk maakt"^[9]. Hij maakt aan ieder mens zijn roeping duidelijk om zich met God te verzoenen en deze boodschap van verzoening met vreugde uit te dragen aan het deel van de wereld dat God aan hem heeft toevertrouwd (vgl. 2 Kor 5,18-19).

De kloof tussen geloof en dagelijks leven

Hoewel de verzoening reeds eens en voor altijd tot stand is gebracht in de Persoon van onze Heer, is de persoonlijke en sociale verzoening nog steeds op weg naar haar volheid, naar Christus. Evenals ten tijde van het Tweede Vaticaans Concilie "verdient de kloof tussen het geloof dat velen belijden en hun dagelijks leven te worden gerekend tot de ernstigste dwalingen van onze tijd". Reeds lang geleden hebben de profeten van het Oude Testament heftig tegen dit kwaad gestreden en nog meer heeft Jezus Christus zelf in het Nieuwe Testament het met zware bestraffing bedreigd^[10]. *Niemand kan twee heren dienen: hij zal de een haten en de ander liefhebben, ofwel de een aanhangen en de ander verachten* (Mt 6,24).

Het gefragmenteerde leven waarin veel mensen vervallen, zowel gelovigen als niet-gelovigen, leidt tot een gebrek aan harmonie en vrede dat het evenwicht van een mens ondermijnt. Dit is niet verwonderlijk, gezien het feit dat "onwetendheid over het feit dat de mens een gewonde natuur heeft die geneigd is tot het kwade, aanleiding geeft tot ernstige dwalingen op het gebied van opvoeding, politiek, sociaal handelen en moraal."^[11]

Eenheid van leven is van cruciaal belang voor iedereen, en op een speciale manier voor leken, want zoals de heilige Johannes Paulus II leert in *Christifideles laici*, moet alles in hun leven een gelegenheid zijn voor eenheid met God en dienstbaarheid aan anderen^[12]. Het professionele werk van christenen moet in overeenstemming zijn met hun geloof. "Nonsectarisme. Neutraliteit. Oude mythen die altijd proberen nieuw te lijken. Heb je er ooit bij stilgestaan hoe absurd het is om je katholicisme terzijde te laten bij het betreden van een universiteit, een beroepsvereniging, een culturele vereniging of het parlement, zoals een man die zijn hoed bij de deur achterlaat?"^[13]

Deze woorden zijn vandaag de dag bijzonder actueel. God kan niet terzijde worden geschoven door het secularisme dat zich opwerpt als een soort godsdienst zonder God. Paus Franciscus nodigt ons uit "naar onze steden te kijken met een contemplatieve blik, een blik van geloof die God ziet wonen in hun huizen, in hun

straten en op hun pleinen. Gods aanwezigheid begeleidt de oprechte pogingen van individuen en groepen om bemoediging en zin te vinden in hun leven. Hij vertoeft te midden van hen en bevordert de solidariteit, de broederschap en het verlangen naar goedheid, waarheid en gerechtigheid. Deze aanwezigheid moet niet bedacht worden, maar gevonden, aan het licht worden gebracht. God verbergt zich niet voor hen die Hem met een oprecht hart zoeken."^[14]

Vreugde te midden van de storm

Verbonden door het kruis in hun doopsel, zijn christenen altijd bekend geweest met vervolging. "Christus' hele leven stond in het teken van vervolging. De zijnen delen die met Hem (vgl. Joh 15,20)."^[15] Geconfronteerd met de mogelijkheid van ballingschap, verloor de heilige Johannes Chrysostomus, de grote prediker uit het Oosten, de hoop niet: "Veel zijn de golven en dreigend zijn de stormen, die mij omringen; maar ik vrees ze niet, want ik sta op de Rots. Laat de zee brullen, zij kan mij niet van de Rots afspoelen. Laat de golven stijgen zoals zij willen, zij kunnen de boot van Onze Heer Jezus Christus niet doen zinken. En zeg me, wat wil je dat ik vrees? *De dood? Voor mij is leven Christus en sterven winst (Fil 1,21). Ballingschap? Van de Heer is de aarde en al wat zij draagt (Ps 24,1).*

Inbeslagneming van mijn goederen? *Wij hebben in deze wereld niets meegebracht, en kunnen er ook niets uit meenemen (1 Tim 6,7).* Nee, het kwaad van deze wereld is verachtelijk, en haar goederen verdienen slechts te worden uitgelachen. Ik vrees geen armoede, ik begeer geen rijkdom; ik vrees niet te sterven, noch wens te leven, behalve voor uw voordeel. Uw belang alleen brengt mij ertoe over deze dingen te spreken en u door de liefde die u mij betoont, te vragen moed te vatten."^[16]

De gevaren van ontreddeiding die de wereld ons biedt, mogen ons nooit ontmoedigen. De heilige Augustinus, een tijdgenoot van de heilige Johannes Chrysostomus, spoorde de christenen aan zich te verheugen in plaats van te weeklagen: "Hoe kunt gij dan denken dat de voorbije tijden beter waren dan de uwe? Vanaf de tijd van de eerste Adam tot de tijd van zijn nakomelingen vandaag, is het lot van de mens geweest arbeid en zweet, doornen en distels. Zijn wij de zondvloed vergeten en de rampzalige tijden van hongersnood en oorlog, waarvan de geschiedenis juist is opgetekend om ons ervan te weerhouden bij God te klagen over onze eigen tijd? Bedenk toch eens hoe die voorbije tijden waren! Is er iemand onder ons die er niet van huivert als hij ze hoort of leest? Verre van klachten over onze eigen tijd te rechtvaardigen, leren zij ons juist hoeveel wij dankbaar moeten zijn."^[17]

Er kunnen oorlogen zijn, epidemieën, nieuwe vormen van armoede, en vervolging (zowel de grofste vormen die voortkomen uit fundamentalisme dat zich beroept op religieuze inspiratie, als subtielere vormen uit secularisme dat net zo fundamentalistisch kan worden - bijvoorbeeld in de hindernissen die in sommige westerse landen worden opgeworpen tegen gewetensbezwaren). Maar ons vertrouwen in God kan alle moeilijkheden overwinnen, met een hoop die ons niet teleurstelt omdat zij uit Liefde geboren is (vgl. Rom 5,5). Wij zijn geroepen om God te verheerlijken in het diepst van ons hart, waar Hij alles verenigt met de overweldigende kracht van zijn Liefde, die ons in staat stelt een reden te geven voor onze hoop (vgl. 1 Pe 3,15): Christus leeft in ons.

"Omnia in bonum"

Zestien eeuwen na de heiligen Johannes Chrysostomus en Augustinus zei de heilige Jozefmaria met groot optimisme: "U moet altijd in uw hart deze kreet horen die in mijn hart gegrift staat: *omnia in bonum!* Alles is voor het goede! De heilige Paulus geeft ons deze les van sereniteit, vreugde, vrede en kindschap jegens God: omdat God ons liefheeft als een zeer wijze en almachtige Vader: *omnia in bonum!* (vgl. Rom 8,28)."^[18] En Don Alvaro merkt op: "Toen de Vader [de heilige Jozefmaria] deze *Instructie* in 1941 schreef, was de grote tragedie van de Spaanse Burgeroorlog net afgelopen, en de Tweede Wereldoorlog was begonnen. De situatie was werkelijk apocalyptisch. En ook in de Kerk veroorzaakte het gedrag van sommige mensen grote wonden. Spanje, dat bloedig en verwoest uit de burgeroorlog was gekomen, liep nu het gevaar betrokken te raken in een veel ergere oorlog. En de Vader zag zich geconfronteerd met de mogelijkheid opnieuw alleen te zijn - zoals hij in het Spaanse conflict was geweest - met al zijn zonen verspreid op verschillende gevechtsfronten of in gevangnissen."^[19]

Een deel van onze eenheid van leven is het liefhebben van de plaats en de tijd waarin God ons heeft geplaatst. Het is een geweldige uitdaging om in deze wereld te werken en deze te verbeteren, terwijl we ons hoofd in de hemel hebben. Schepping en verlossing worden hier dynamisch gerealiseerd, vandaag en nu, wanneer we ernaar streven onze wereld te begrijpen en lief te hebben met creatief optimisme. De heilige Jozefmaria waarschuwt ons tegen "ijdele en kinderlijke dromen"^[20] en "mystiek wensdenken."^[21] Wat onze omgeving ook doet, we proberen ons te tonen zoals we werkelijk zijn. "Door ons te presenteren zoals we zijn, als gewone burgers - ieder met zijn eigen verantwoordelijkheden op het gebied van gezin, beroep, maatschappij en politiek – we veinzen niets. Deze manier van handelen is geen strategie of tactiek. Het is juist het tegenovergestelde: het is natuurlijkheid, oprechtheid; het is het tonen van de waarheid van ons leven en onze roeping. Wij zijn gewone mensen."^[22]

God wil dat wij in deze wereld zijn

In de huidige tijd zijn wij getuige van ernstige wanorde die de werking van de duivel in deze wereld laat zien. "Elk tijdperk van de geschiedenis bevat kritieke elementen", zei de Paus, "maar in de laatste vier eeuwen hebben wij de fundamentele zekerheden die het menselijk leven uitmaken nog nooit zo aan het wankelen gezien als in onze tijd Het is een verandering die juist betrekking heeft op de wijze waarop de mensheid haar bestaan in de wereld gaande houdt."^[23]

Evenzo heeft de heilige Jozefmaria, toen hij deze decadentie zag aankomen, profetisch verkondigd: "Men hoort een klinkend *non serviam* (Jr 2,20), 'Ik zal niet dienen', in het persoonlijke leven van de mensen, in het gezin, op het werk en in het openbare leven. De drie driften (vgl. 1 Joh 2,16) werken als drie gigantische krachten die een machtige wervelwind ontketenen van lust, de ijdele trots van het schepsel op zijn eigen kracht, en de zucht naar rijkdom. Een hele beschaving wankelt, is hulpeloos en moreel bankroet."^[24]

Onze liefde voor de wereld belet ons niet te zien wat er niet goed gaat, wat moet worden uitgezuiverd, wat moet worden omgevormd. Wij moeten de werkelijkheid

aanvaardden zoals zij is, met haar licht en schaduw. Dit betekent dat wij op de hoogte moeten zijn van wat er gaande is, dat wij moeten weten welke problemen de mensen vandaag de dag hebben, dat wij in contact moeten staan met veel mensen, dat wij moeten lezen en luisteren. Er is geen betere plaats voor ons om God lief te hebben dan de wereld waarin Hij ons geroepen heeft te leven. Wij stellen ons vertrouwen in het gebed dat Jezus tot zijn Vader richtte: *Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor het kwaad* (Joh 17,15).

Omdat we deze wereld, *die de goede is*, liefhebben zoals ze is, voor onze heiliging en onze vriendschap met anderen, doen we een beroep op Jezus om haar beter te maken, om haar te veranderen, door onze eigen bekering, dag na dag. Onze Lieve Vrouw heeft Jezus opgevoed te midden van hun gewone leven in het huis in Nazareth; en nu helpt Maria, die zich geheel wijdt aan haar zending om onze Moeder te zijn, Jezus te groeien in ons gewone leven. Zij helpt ons om elke gebeurtenis in ons hart te overdenken (vgl. Lc 2,51), om zo de aanwezigheid van God te ontdekken die ons elke dag roept. "Mijn kinderen, ik herhaal: wij zijn gewone mensen. En wanneer wij werken in de tijdelijke wereld, dan doen wij dat omdat dat onze plaats is; het is de plaats waar wij Christus vinden, precies daar waar onze roeping ons heeft geplaatst."^[25] Het is daar dat het licht in onze ziel schijnt, dat Gods eeuwige goedheid weerspiegelt. En met dit licht verlicht God de hele wereld.

[1] H. Petrus Chrysologus, Preek 108: PL 52, 499-500.

[2] *Christus komt langs*, nr. 10. Vgl. H. Thomas van Aquino, *Commentaar op het Evangelie van Matteüs* (Mt 6,22).

[3] *Ibid.*

[4] *Christus komt langs*, nr. 11.

[5] I. de Celaya, "Unidad de Vida," in *Diccionario de San Josemaria*, Monte Carmelo & Instituto Historico San Josemaria Escriva de Balaguer, Burgos 2013, p. 1222.

[6] Tweede Vaticaans Concilie, Dogmatische Constitutie *Lumen Gentium* (21 november 1964), nr. 9.

[7] *Christus komt langs*, nr. 16.

[8] *Christus komt langs*, nr. 106.

[9] Tweede Vaticaans Concilie, Pastorale Constitutie *Gaudium et Spes* (7 december 1965), nr. 22.

[10] *Ibid.*, nr. 43.

[11] *Catechismus van de Katholieke Kerk*, nr. 407.

[12] Cf. Johannes Paulus II, Apostolische Exhortatie *Christifideles laici* (30 december

1988), nrs. 17 en 59.

^[13] *De Weg*, nr. 353.

^[14] Paus Franciscus, Apostolische Exhortatie *Evangelii Gaudium* (24 september 2013), nr. 71.

^[15] *Catechismus van de Katholieke Kerk*, nr. 530.

^[16] H. Johannes Chrysostomus, *Homilie van het Liturgisch Jaar*, Vol. III, pp. 421-3 (Dom Prosper Gueranger).

^[17] H. Augustinus, *Homilie, Sermo Caillau-Saint Yves 2*, 92: PLS 2, 441-552. In het *Officie van Lezingen voor de woensdag van de 20e Week van de Gewone Tijd*.

^[18] *Instruccion*, 8 December 1941, no. 34.

^[19] Zalige Alvaro del Portillo, noot 48 bij de *Instruccion*, 8 december 1941, nr. 34.

^[20] *Vrienden van God*, nr. 8.

^[21] *Gesprekken*, nr. 88. Vgl. ook S. Sanz, "L'ottimismo creazionale di san Josemaria," in J. Lopez (ed.) *San Josemaria el pensiero teologico, Atti del Convegno Teologico*, vol. 1, Edusc, Rome 2014, p. 230. "Unidad de vida," in E. Burkhart & J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría: estudio de teología espiritual*, vol. 3, Rialp, Madrid 2013, pp. 617-653.

^[22] *Brief*, 19 maart 1954, nr. 27.

^[23] Paus Franciscus, toespraak, 22 september 2013.

^[24] *Brief*, 14 februari 1974, nr. 10.

^[25] *Brief*, 19 maart 1954, nr. 29.

[Terug naar inhoud](#)

Eenheid van Leven scheppen (II): Waar God ons wil hebben

*God is het immers die zowel het willen als het doen bij u tot stand brengt, om zijn heilsplan te verwezenlijken (Fil 2,13), schreef Paulus aan de Filippenzen. Het is onze Heer die ons leven één maakt. Wij komen uit Hem voort en gaan naar Hem toe, en Hij vergezelt ons van zeer nabij op onze aardse pelgrimstocht *per agrum*, door de grote akker van de wereld (vgl. Mt 13,38). Onze Heer Jezus Christus is "*via et veritas et vita*": de weg, de waarheid en het leven (Joh 14,6). De heilige Augustinus legt uit dat Hij de waarheid en het leven is omdat Hij God is, en dat Hij de weg is omdat Hij mens is.^[1] Deze werkelijkheid vervult ons met vrede. In ons leven is de weg soms soepel, maar hij kan ook uitdagend en moeilijk zijn. Toch is de weg nooit ver van het doel, omdat het doel zelf al aanwezig is *in spe*, in de hoop, bij elke stap. "Hijzelf," zegt de heilige Thomas van Aquino, "is tegelijk de weg en het doel. In zijn menselijke natuur is Hij de weg, en in zijn goddelijke natuur is Hij het doel."^[2]*

Door zijn Menswording heeft het Woord van God "zelf de woestijn van onze mensheid doorkruist en, de dood overschrijdend, verrees Hij uit de dood en nu trekt Hij de gehele mensheid met Hem naar God. Jezus is niet langer beperkt aan een bepaalde plaats of tijd. Zijn Geest, de heilige Geest, stroomt uit Hem voort, komt in onze harten en verbindt ons zo met Zichzelf, en door Hem met de Vader – met de God die één is en drie."^[3]

Eenheid van leven is het verheffen van het menselijke tot de bovennatuurlijke orde, zodat het goddelijke geïncarneerd wordt in het menselijke. "Als we werkelijk zijn kinderen willen zijn, wil God dat we zeer menselijk zijn. Dat ons hoofd de hemel raakt, maar dat onze beide benen op de grond staan. De tol voor een christelijk leven is niet op te houden mens te zijn, op te houden met pogen die deugden te verwerven die sommigen hebben zonder Christus te kennen. De prijs van elke christen is het verlossend bloed van de Heer die wil dat wij zijn — ik zeg het nog eens duidelijk— zeer menselijk en zeer goddelijk in onze dagelijkse poging tot navolging van Hem die *perfectus Deus, perfectus homo*, volmaakte God, volmaakte mens is."^[4]

Indien gij de gave Gods kende, en wist wie het is die tot u zegt "geef mij te drinken", zoudt gij Hem gevraagd hebben, en Hij zou u levend water gegeven hebben (Joh 4,10). Onze Heer toont de Samaritaanse vrouw zijn menselijkheid in zijn dorst, en zijn goddelijkheid in zijn belofte van levend water. Heer, geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb, antwoordt de vrouw, die begint te beseffen dat de man die tot haar spreekt niet zomaar een Galileeër is. De zelfgenoegzame houding van de Samaritaanse vrouw, die denkt dat zij met haar leven kan doen wat zij wil, verandert in een gretig verzoek om Gods gave. Alleen God kan de dorst van ons hart lessen. Wij kunnen God nooit op eigen kracht bereiken, maar alleen door de heilige Geest die in ons Christus tot leven brengt.

Zijn waar God wil dat wij zijn

"Heel het panorama van onze christelijke roeping, die eenheid van leven waarvan het middelpunt de tegenwoordigheid van God onze Vader is, kan en moet voor ons een dagelijkse werkelijkheid zijn."^[5] In de eerste jaren van het Werk zou de heilige Jozefmaria de mensen dikwijls aanraden "vaak Gods aanwezigheid in gedachten tegenwoordig te stellen, wanneer men met een bepaalde persoon spreekt, in algemene gesprekken, en altijd."^[6] En hij moedigde een jonge student aan in een brief geschreven in 1931: "Voorwaarts dus, in de tegenwoordigheid van God. Het is zeer goed de gewoonte te ontwikkelen om alles naar Hem te verwijzen en Hem voor alles te danken."^[7]

Naast de overtuiging dat "God ons voortdurend nabij is,"^[8] hebben wij, om onze plichten in het gewone leven te vervullen, de nederigheid nodig om op onze plaats te zijn, waar God ons geplaatst heeft. Ieder van ons moet op zijn plaats zijn, misschien onopgemerkt, en het werk doen dat van ons verwacht wordt. Continuïteit, volharding en gehoorzaamheid vormen ons tot sterke, volwassen mensen.

Met zijn eigen ervaring van Gods roeping om het Werk te stichten "ondanks zichzelf", drong de heilige Jozefmaria aan op de noodzaak nederig genoeg te zijn om anderen te willen dienen, met geen andere ambitie dan de ingevingen van de genade te volgen. In tegenstelling hiermee beschreef hij de manier waarop sommige geestelijken steeds in beweging wilden zijn, een verlangen dat heel anders is dan de ware zelfgave van het religieuze leven, die zo noodzakelijk is voor het leven van de Kerk. "Ik heb zo'n afkeer van alles wat riekt naar menselijke ambitie, hoe onberispelijk ook, dat als God in zijn barmhartigheid mij, een zondaar, heeft willen gebruiken om het Werk te stichten, dit in weerwil van mijzelf is geweest. U weet hoe afkerig ik altijd ben geweest van de pogingen van sommige mensen – wanneer die niet berusten op zeer bovennatuurlijke redenen, waarover de Kerk oordeelt – om nieuwe grondslagen te scheppen. Het leek, en lijkt, mij dat er veel te veel grondslagen en stichters waren. Ik dacht dat het gevaar bestond van een "manie" voor het stichten van nieuwe dingen, die mensen ertoe bracht onnodige dingen te stichten voor doeleinden die ik belachelijk vond. Ik dacht, misschien met een gebrek aan naastenliefde, dat in sommige gevallen het doel het minst belangrijk was – dat wat zulke mensen werkelijk wilden was iets nieuws te creëren en een stichter genoemd te worden."^[9]

Samenhang in het dagelijks leven

Roeping geeft ons een perspectief en bakent tegelijk een zekere weg af, opgebouwd doorheen het leven, dag na dag. In het begin wisten we niet wat onze Heer van ons zou vragen, maar we willen altijd ja zeggen, en de zelfgave van de eerste dag vernieuwen, toen we alles gaven uit liefde en voor altijd, *want de gaven en de roeping van God zijn onherroepelijk* (Rom 11,29). De roeping, het zaadje dat God in ons hart heeft gelegd, moet groeien om licht en warmte te geven aan vele zielen en een bloeiende boom te worden. Dit is een werkelijkheid die heel ons wezen, heel ons leven omvat en het verenigt: die het zin, zekerheid en harmonie geeft.

Wij hebben eenheid van leven nodig waar God ons ook geplaatst heeft, onder de mensen om ons heen, en we kunnen niet dagdromen over andere bezigheden die afbreuk zouden kunnen doen aan wat wij zijn en behoren te zijn. Paulus nodigt

de Thessalonicenzen uit te werken voor hun levensonderhoud en anderen te helpen hetzelfde te doen (vgl. 2 Tes 3, 6-15). Deze samenhang in ons leven zorgt ervoor dat wij, met gebed en door bestudering van de leer van de Kerk, ieder onze verplichtingen nakomen: een afspraak nakomen ook al lijkt er zich een betere mogelijkheid voor te doen, ons buskaartje te betalen als niemand controleert, de belastingen eerlijk voldoen....

Zo leven is leven volgens de opdracht van onze Heer: *Laat wat je zegt gewoon "Ja" of "Nee" zijn; alles wat meer is dan dit is uit den boze* (Mt 5,37). Christus leert ons een manier van spreken, een christelijke levensstijl die wij in praktijk brengen wanneer wij leven in Gods tegenwoordigheid, met een "eerbiedig aandacht voor zijn aanwezigheid; elke uitspraak van ons kan zijn aanwezigheid bevestigen of er de spot mee drijven."^[10] Dit bewustzijn van Gods tegenwoordigheid betekent nooit liegen, ook al zou het ons op een gegeven moment uit de moeilijkheden kunnen helpen; het betekent ons goed gedragen, zelfs wanneer niemand ons kan zien; het betekent niet de controle verliezen over ons humeur wanneer we autorijden of sporten, in tegenstelling tot degenen die het normaal vinden om op zulke momenten een ander mens te worden. Het Tweede Vaticaans Concilie spoorde de gedoopten aan "zich in te spannen om hun aardse plichten gewetensvol en in overeenstemming met de geest van het Evangelie te vervullen ... Door het geloof zelf zijn zij meer dan ooit gebonden zich aan deze plichten te houden, ieder volgens zijn eigen roeping."^[11]

Apostelen zijn

We hebben zojuist in de Kerk een jaar van barmhartigheid beleefd, dicht bij de Heilige Vader. Barmhartigheid toont niet alleen de almacht van God, maar ook ons geloof in Hem. Alleen op basis van barmhartigheid kunnen wij "harmonie tussen geloof en leven,"^[12] opbouwen, zoals de heilige Jacobus in zijn epistel leert: *als een broeder of zuster slecht gekleed is en gebrek heeft aan dagelijks voedsel, en een van u zegt tot hem: "Ga heen in vrede, wordt verwarmd en verzadigd", zonder hem de dingen te geven die nodig zijn voor het lichaam, wat baat het dan? Zo is het geloof uit zichzelf, indien het geen werken heeft, dood* (Jak 2,15-17).

"Elke dag, mijn lieve kinderen, moet getuigen van ons verlangen om de goddelijke zending te vervullen die onze Heer ons in zijn barmhartigheid heeft gegeven. Het hart van onze Heer is barmhartig, Hij heeft medelijden met de mensheid en komt ons nabij. Onze zelfgave in dienst van de zielen is een uiting van deze barmhartigheid van onze Heer, niet alleen jegens onszelf, maar jegens de gehele mensheid. Want Hij heeft ons geroepen om de heiligheid te zoeken in het gewone leven, elke dag; en om anderen (*providentes, non coacte, sed spontanee secundum Deum* (1 Pe 5,2) – voorzichtig, zonder dwang; spontaan, naar Gods wil) de weg naar de heiligheid te leren, ieder op zijn eigen plaats midden in de wereld."^[13]

Barmhartigheid brengt ons ertoe het beste voor anderen te willen en zo de menselijke en christelijke ontwikkeling van ieder mens te versterken, zodat hij of zij zoveel mogelijk de valkuilen vermijdt die het leven van zoveel mensen kunnen verwoesten: drugsverslaving, echtscheiding, abortus, euthanasie.... Bovendien helpt bovennatuurlijk optimisme ons om het goede in iedere ziel te waarderen, in plaats van stil te staan bij hun gebreken. "Ik hou er niet van om te praten over slechte mensen en goede mensen. Ik verdeel mensen niet in goed en slecht."^[14]

Deze zienswijze komt voort uit de liefde die de heilige Geest in onze zielen legt. In een commentaar op het *Mandatum Novum*, het nieuwe gebod, zei de heilige Jozefmaria ons: "Jullie, mijn kinderen, moeten het altijd gehoorzamen, met vreugde de gebreken dragen van de mensen met wie jullie samenleven. Gedraagt u niet als de mestkever, die met zijn poten een stuk mest tot een bal rolt en het dan ronddraagt. Gedraag u als de bij, die van bloem tot bloem gaat op zoek naar het goede dat in haar verborgen ligt, en er dan de zoetste honing van maakt, een heerlijk voedsel, dat in onze broeders en zusters tot uiting komt als het goede aroma van heiligheid. In één woord: hebt elkaar lief, hebt elkaar veel lief!"^[15]

Wij christenen zijn ons ervan bewust dat wij een missie hebben: de wereld veranderen tot eer van God. "Nu is het de tijd om ruimte te geven aan het creatieve vermogen van de barmhartigheid om vele nieuwe werken, de vruchten van de genade, in het leven te roepen. De Kerk heeft vandaag nood aan het vertellen over "de vele andere tekenen" die Jezus verricht heeft, en "die niet zijn neergeschreven" (Joh 20,30), zodat ook zij spreken van de vruchtbaarheid van de liefde van Christus en van de gemeenschap die leeft vanuit Hem."^[16] Deze apostolische ijver die ons verenigt is niet iets wat buiten ons ligt; de heilige Jozefmaria "sprak gewoonlijk niet zozeer in termen van 'apostolaat doen', maar veeleer van 'apostelen zijn'"^[17] En hij voegde eraan toe dat het apostolaat "een permanente instelling van de ziel is ... een eigenschap van de geest die van nature elk aspect van het leven doordringt."^[18] Authentiek apostolaat kan niet worden teruggebracht tot een reeks specifieke taken, noch maakt het van mensen louter doelen: het is de Liefde van God die ons leven vult met het besef dat ieder mens zijn eigen roeping moet volgen en zijn volledige potentieel moet bereiken, door een vrije en opgewekte zelfgave.

Integrale Christelijke Vorming

In het Werk wordt vorming gegeven met een geïntegreerde visie op de christelijke boodschap, en helpt ons zo tot een ware eenheid van leven in Christus te komen, waarbij we Gods genade vreugdevol verwelkomen. De *Catechismus van de Katholieke Kerk* is een goed referentiepunt voor deze geïntegreerde visie. "De vier delen staan met elkaar in verband: het Christelijk mysterie is het voorwerp van het geloof (eerste deel); het wordt gevierd en meegedeeld in liturgische handelingen (tweede deel); het is aanwezig om de kinderen van God te verlichten en te ondersteunen in hun handelingen (derde deel); het is de basis voor ons gebed, waarvan het *Onze Vader* de bevoorrechte uitdrukking is, en het vertegenwoordigt het voorwerp van onze smeekbede, onze lofprijzing en onze voorbede (vierde deel)."^[19] De leer, het liturgisch leven, het geestelijk en moreel leven zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Jezus Christus is *via et veritas et vita* – de weg, de waarheid en het leven (Joh 14,6). Daarom geeft de waarheid ons niet alleen licht, maar spoort ze ons ook aan en leidt ze ons: ze is voeding (vgl. Ps 23) en de leer van de verlossing.

God heeft de heilige Jozefmaria uitgekozen om het Opus Dei te stichten in het hart van de Kerk,^[20] en daar heeft hij het met zijn leven belichaamd. De geest van het Werk, die aan God toebehoort, groeit nu onder zijn Volk door de zonen en dochters van de heilige Jozefmaria. Daarom wordt onze vorming binnen dit verenigd kader gegeven: De Heilige Schrift, de Apostolische Traditie (de Kerkvaders), het leergezag van de Kerk (met name de *Catechismus van de*

Katholieke Kerk en de leer van de Heilige Vader), de liturgie (de Sacramenten), het gebed en het leven van de heiligen. Door kennis te maken met en te mediteren over het leven en de leer van de heilige Jozefmaria, helpt de vorming die we ontvangen ons ook om de verschillende aspecten van ons geloof en onze roeping met elkaar te verbinden, en om de geest van het Werk te begrijpen en uit te leggen in het licht van de Heilige Schrift, de Traditie en het Leergezag. Zo wordt de boodschap op een duidelijke en harmonieuze manier doorgegeven, groeiend uit dezelfde "humus", dezelfde vruchtbare grond waarin de heilige Jozefmaria het Werk "zag" en begreep.

Onze vorming is open, omdat zij voortkomt uit ons gebed en ons dagelijks leven dat bestaat uit strijd, begeleid door Gods genade, in een grote verscheidenheid van voorvallen en situaties. "De tien geboden verenigen het religieuze en sociale leven van de mens."^[21] Bijvoorbeeld: "De kuise mens bewaart de integriteit van de krachten van leven en liefde die in hem zijn gelegd. Deze integriteit staat borg voor de eenheid van de persoon en verzet zich tegen elk gedrag dat daaraan afbreuk zou doen. Zij duldt geen dubbelzinnigheid, noch in de manier van leven noch in de wijze van spreken."^[22] Hetzelfde geldt voor de andere deugden waaruit het Christelijk leven bestaat. Heel het bestaan van onze Lieve-Vrouw stond in het teken van deze eenheid van leven; aan de voet van het kruis herhaalde Maria hetzelfde *fiat*, "laat het geschieden," als bij de Aankondiging.

Het Werk is geboren en breidt zich uit om de Kerk te dienen en haar te helpen opbouwen. Wij willen Christus aanwezig maken onder mannen en vrouwen. Alles leidt naar Jezus: in ons evangelisatiewerk "moeten wij over Christus spreken, niet over onszelf."^[23] Zo zullen wij mensen tot Christus brengen, gesteund door ons levensplan, de liefdevolle aanwezigheid van onze Drie-enige God. *Wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want buiten Mij kunt gij niets* (Joh 15,5).

^[1] Cf. St. Augustinus, *Sermo* 341, 1,1: PL 39, p. 1493.

^[2] St. Thomas van Aquino, *Commentaar op het Evangelie van Johannes* (hfdst. 14, lec. 21. Liturgie van de Getijden, zaterdag, 9e week van de gewone tijd.

^[3] Paus Benedictus XVI, Toespraak, 21 maart 2009.

^[4] De heilige Jozefmaria, *Vrienden van God*, nr. 75.

^[5] De heilige Jozefmaria, *Christus komt langs*, nr. 11.

^[6] De heilige Jozefmaria, *Persoonlijke aantekeningen*, nr. 1160, gedateerd 16 maart 1934, in González Gullón, op. cit., p. 478.

^[7] De heilige Jozefmaria, Brief aan Luis de Azua, gedateerd 5 augustus 1931, geciteerd in González Gullón, *DYA: la Academia y Residencia en la historia del Opus Dei (1933-1939)*, 2016, p. 242.

^[8] De heilige Jozefmaria, *De Weg*, nr. 267.

- [9] De heilige Jozefmaria, *Brief*, 9 januari 1932, nr. 84.
- [10] *Catechismus van de Katholieke Kerk*, nr. 2153.
- [11] Vaticaans Concilie II, Enc. *Gaudium et Spes*, nr. 43.
- [12] Johannes Paulus II, Enc. *Veritatis Splendor*, nr. 26.
- [13] De heilige Jozefmaria, *Brief*, 24 maart 1930, nr. 1.
- [14] De heilige Jozefmaria, *Instructie*, 8 december 1941, nr. 35.
- [15] *Terwijl Hij tot ons sprak op de weg*, p. 291.
- [16] Paus Franciscus, Apostolische Brief *Misericordia et Misera*, 20 november 2016, nr. 18.
- [17] "Trabajo, santificación del," in *Diccionario de san Josemaría*, 2013, p. 1206.
- [18] *Ibid.*, p. 1202.
- [19] Johannes Paulus II, Apostolische Constitutie *Fidei Depositum*, afkondiging van de *Catechismus van de Katholieke Kerk*, 11 december 1992.
- [20] Vgl. Collect of the Mass van de heilige Jozefmaría.
- [21] *Catechismus van de Katholieke Kerk*, nr. 2069.
- [22] *Catechismus van de Katholieke Kerk*, nr. 2338.
- [23] *Christus komt langs*, nr. 163.

[Terug naar inhoud](#)

Eenheid van Leven scheppen (III): het beroepsmatig werk

"Elk eerzaam werk kan gebed zijn. Elk werk dat gebed is, is apostolaat. Zo sterkt de ziel zich in een eenvoudige en hechte eenheid van leven"^[1]

Werk, gebed, apostolaat: drie woorden die we eerder misschien als drie afzonderlijke gebieden beschouwden, maar die nu samengesmolten zijn als de noten van een akkoord, en uiteindelijk één enkele harmonieuze muzikale partituur vormen.

Misschien hoorden wij in het begin van ons beroepsleven alleen maar het geïsoleerde en monotone geluid van ons eigen werk, waar de genade aan ontbrak. Maar wanneer wij ontdekken hoe wij ons werk kunnen omvormen tot een gebed dat ten hemel stijgt en tot apostolaat dat de aarde vruchtbaar maakt, voegen de noten zich bijeen en ontstaat er ritme en harmonie. Als we ophouden met proberen te scheppen en te componeren, kunnen we gemakkelijk terugvallen in solonoten. Maar zodra wij ons beroepsleven laten leiden door de heilige Geest en ons orkest laten dirigeren, gaat de muziek weer stromen en ontstaat er een prachtige symfonie van liefde voor God en de mensen, van gebed en apostolaat in ons dagelijks werk. Elk facet van ons wezen, onze wil, ons verstand en onze gevoelens spelen bekwaam hun rol, met als resultaat de eenvoudige en sterke eenheid van leven die God behaagt en anderen tot hem trekt.

In ons beroepsmatig streven moeten drie aspecten zorgvuldig worden overwogen om de harmonie van de eenheid van leven te bereiken: een juiste intentie, gezonde beginselen en gedrag dat met beide in overeenstemming is.

Een juiste intentie

Eenheid van leven in onze beroepsmatige arbeid hangt in de eerste plaats af van onze oprechte intentie, van een duidelijke en vaste beslissing om te werken uit liefde tot God en niet uit eerezucht of andere vormen van egoïsme, om de glorie van God te zoeken en niet menselijke glorie of persoonlijke voldoening.

Niemand kan twee heren dienen.^[2] Wij kunnen geen compromis sluiten, met in ons hart "een kaars brandend voor de heilige Michaël en een andere voor de duivel."^[3] Onze intentie moet transparant zijn. Maar ondanks ons verlangen om te werken voor Gods glorie, merken we allemaal dat het gemakkelijk is om de rechtschapenheid van onze wil te verliezen in bepaalde handelingen, en dat we vaak naast een oprechte intentie andere motieven kunnen ontdekken die minder nobel zijn.^[4] Juist daarom raadde de H. Jozefmaria ons aan om voortdurend onze wil te zuiveren en onze intentie te verbeteren. "Verbeteren. – Iedere dag een beetje. – Dát is je voortdurende arbeid als je werkelijk heilig wilt worden."^[5]

Wie met een juiste intentie werkt, probeert zijn werk altijd goed te doen. Die persoon werkt niet op de ene manier als anderen toekijken en op een andere

manier als er niemand in de buurt is. Zij weten dat God altijd toekijkt, en daarom proberen zij hun plichten volmaakt te vervullen om Hem te behagen. Zij zijn ordelijk, hardwerkend, verfijnd in de manier waarop zij armoede belevan, zelfs wanneer niemand het merkt of wanneer zij tegen de stroom in moeten gaan. Op grijze dagen, wanneer de wolk van eentonigheid laag hangt, probeert een kind van God uit liefde de puntjes op de i te zetten en zo werk om te zetten in gebed.

Successen of mislukkingen kunnen onze intentie op de proef stellen en ons verleiden tot ijdelheid of ontmoediging. De H. Jozefmaria heeft ons geleerd voorbereid te zijn op deze situaties die onze gedachten op onszelf kunnen richten en onze intentie kunnen bezoedelen. "Je moet er bij je werk op bedacht zijn dat successen en mislukkingen – want die zullen er ook zijn – je geen seconde doen vergeten wat het werkelijke doel van je werk is: de glorie van God!"^[6]

Om onze zuiverheid van intentie, de pijler van onze eenheid van leven, te versterken, moeten wij Gods aanwezigheid zoeken in ons werk. We zullen ons werk opdragen als we eraan beginnen, ons offer zo vaak mogelijk vernieuwen, en danken als we het afronden. En we zullen proberen zeker te stellen dat de vroomheidsoefeningen, vooral de H. Mis, overvloeien in een voortdurend gesprek met God gedurende de hele dag. "God vergeten" in ons werk is een teken van een zwakke eenheid van leven en niet alleen van de neiging om afgeleid te raken. Wanneer iemand werkelijk liefheeft, vergeet hij de persoon die hij liefheeft niet.

Gezonde beginselen

Een zuivere intentie is essentieel voor de eenheid van leven, maar we mogen nooit vergeten dat onze wil geleid moet worden door de rede die door het geloof wordt verlicht. Er zijn mensen die dagelijks niet in overeenstemming met hun christendom leven, niet ten gevolge van slechte bedoelingen, maar omdat het hun aan deugdelijke kennis ontbreekt. Wanneer mensen er niet naar streven hun geweten te vormen, en er niet in slagen de morele implicaties van elk beroep grondig te leren kennen, lopen zij het gevaar dat zij als norm aanvaarden wat zij anderen zien doen. Zo kunnen zij, handelend met schijnbaar 'goede wil', vervallen in verkeerd gedrag of grove ongerechtigheden begaan. En omdat zij niet weten hoe zij zaken zorgvuldig moeten afwegen, kunnen zij nalaten het goede te doen dat gedaan zou moeten worden. Het ontbreken van gezonde principes is een belemmering voor het bereiken van eenheid van leven.

Iemand met principes doet het juiste zonder in extremen te vervallen of genoeg te nemen met middelmatigheid. Soms kan het niet weten wat het juiste is om te doen ertoe leiden dat iemand denkt dat het alternatief voor een gebrek het tegenovergestelde gebrek is: bijvoorbeeld, om niet rigide te zijn, is het nodig om zwak te zijn, of om niet agressief te zijn, moet men 'zacht' zijn. In de praktijk hebben dergelijke mensen de aard van de deugd niet goed begrepen. Het midden – in *medio virtus* – houdt niet in dat men de dingen half doet of niet naar grote hoogten streeft. Het is veeleer het midden tussen twee gebreken.^[7] Het is mogelijk tegelijkertijd energiek en zachtaardig te zijn, begripvol en veeleisend in zijn plichten, waarheidsgetrouw en omzichtig, vrolijk zonder naïef te zijn. *Wees dus omzichtig als slangen en argeloos als duiven*,^[8] zei onze Heer.

De beginselen die wij nodig hebben om de eenheid van het leven te bereiken, zijn

christelijke beginselen, en niet louter menselijke. Hun leidraad is niet alleen de rechte rede, maar de rede verlicht door een levend geloof dat op zijn beurt wordt geïnformeerd door de liefde. Pas dan worden de menselijke deugden christelijke deugden. Een kind van God heeft er geen behoefte aan twee soorten deugden te cultiveren, sommige menselijke en andere christelijke, sommige geïnformeerd door liefde en andere niet, omdat dit zou leiden tot het meten met twee maten. Hij of zij moet niet tevreden zijn met het beoefenen van alleen menselijke rechtvaardigheid op bepaalde gebieden van het werk – bijvoorbeeld het voldoen aan de letter van de wet – en op andere gebieden christelijke rechtvaardigheid, verrijkt met liefde. Zij moeten er veeleer naar streven altijd en in alles de gerechtigheid van Christus te leven. "Denk vooral aan de raadgevingen en waarschuwingen waarmee Hij het handjevol mannen voorbereidde dat zijn apostelen zou worden, zijn boodschappers van het ene einde van de aarde tot het andere. Wat is de sleutel tot zijn onderricht? Is het niet het nieuwe gebod van de liefde? Het was de Liefde die hen in staat stelde zich een weg te banen door die corrupte heidense wereld...Als er alleen recht wordt gedaan, moet je niet verbaasd zijn als mensen gekwetst blijven. De waardigheid van de mens, die kind van God is, vraagt veel meer. De liefde moet de gerechtigheid doordringen en begeleiden, want zij verzoent en vergoddelijkt alles: 'God is liefde' (1 Joh 4,16)." (...)

"Liefde, die een edelmoedige uitstorting van rechtvaardigheid is, vereist allereerst de vervulling van iemands plicht. De weg om te beginnen is rechtvaardig te zijn; de volgende stap is te doen wat het meest billijk is...; maar om lief te hebben is een grote verfijning nodig, en veel bedachtzaamheid, en respect, en vriendelijkheid in overvloed. Met andere woorden, het gaat om het opvolgen van de raad van de apostel: 'Draagt elkanders lasten, zo vervult gij de wet van Christus' (Gal 6,2) (...) Dit vereist de standvastigheid om onze eigen wil te kunnen onderwerpen aan die van ons goddelijk voorbeeld, waarbij we ons inzetten voor alle mensen en strijden voor hun eeuwig geluk en welzijn. Ik ken geen betere manier om rechtvaardig te zijn dan die van een leven van zelfovergave en dienstbaarheid."^[9] Dit is wat het betekent om *christelijke principes* te hebben, een essentieel licht voor de eenheid van leven.

Dit alles vereist vorming, en vooral tijd die besteed wordt aan het bestuderen van de geloofsleer. Het zou onbezonnen zijn om op zijn 'intuïtie' te vertrouwen en niet de inspanning te leveren die nodig is om een degelijke intellectuele basis te verwerven. Theoretische kennis alleen is echter niet voldoende. Christelijke eenheid van leven vereist een leer die door het gebed wordt doordrongen.

Moed

Naast kennis en liefde vereist de eenheid van leven dat deze in praktijk worden gebracht, want "Liefde blijkt uit daden en niet uit mooie woorden."^[10] *Opdat zij uw goede werken zien en uw Vader verheerlijken die in de hemel is,*^[11] zegt onze Heer. We moeten onszelf eerlijk onderzoeken, zoals de H. Jozefmaria adviseerde: "Vraag je elke dag weer af of het christelijk leven zich in jouw omgeving verbreidt."^[12]

Wanneer er eenheid van leven is, is het niet meer dan vanzelfsprekend dat de mensen om ons heen dat opmerken. Iemand die zijn christelijke overtuigingen verbergt uit angst om 'in een hokje gestopt' te worden, zou de eenheid van leven

verliezen. Hij zou er niet in slagen zout of licht te zijn en zijn werken zouden bovennatuurlijk steriel zijn. De Heer zegt tot ieder van ons: *dabo te in lucem gentium, ut sit salus mea usque ad extremum terrae.*^[13] Ik stel u aan als een licht voor de ogen van de mensen, zodat mijn heil de uiteinden van de aarde kan bereiken.

Wij moeten "altijd de moed hebben om in het openbaar te handelen in overeenstemming met ons heilig geloof."^[14] Onze Heer waarschuwde: *Als iemand zich voor Mij en mijn woorden schaamt, zal de Mensenzoon zich over hem schamen, wanneer Hij komt in zijn heerlijkheid.*^[15] Jezus moedigt ons ook aan met een prachtige belofte: *Ieder die Mij bij de mensen belijdt, hem zal ook Ik als de mijne erkennen bij mijn Vader die in de hemel is.*^[16] Er is geen plaats voor dubbelzinnigheid. We mogen niet bang zijn om over God te spreken. Dat doen we zowel met onze woorden, want Christus zelf heeft ons opgedragen *de hele wereld in te gaan en het evangelie te verkondigen aan heel de schepping,*^[17] als met ons gedrag: *geloof zich uitend in liefde.*^[18]

Het is niet meer dan vanzelfsprekend dat de mensen om ons heen ons geloof in daden weerspiegeld zien. Met des te meer reden zou dit waar moeten zijn wanneer materialisme en hedonisme om ons heen de overhand hebben. Als iemands geloof er lang over doet om opgemerkt te worden, kan dat eerder getuigen van een geloven waarbij men met twee maten meet dan van vanzelfsprekendheid van geloof. Dit is helaas wat er gebeurt met hen die hun geloof naar de 'privésfeer' verbannen. Deze houding zou, indien zij niet uit louter lafheid voortkomt, het gevolg kunnen zijn van de opvatting dat iemands geloof geen rol mag spelen in zijn of haar gedrag bij het beoefenen van een beroep. Zij zou dus niet de weerspiegeling zijn van een lekenmentaliteit, maar van een 'laïcistische' mentaliteit, die God uit de samenleving tracht te bannen en ook vaak afziet van de morele wet. Dit is precies het tegenovergestelde van het ideaal om Christus aan de top van alle menselijke activiteiten te plaatsen. Wij zijn geroepen tot dit hoge doel, en het is goed dat velen uit onze omgeving dit weten. Hoewel ons voornaamste apostolaat dat van "vriendschap en vertrouwen"^[19] is met onze collega's, een op een, sluit dit niet uit dat het soms goed of zelfs noodzakelijk zal zijn - een imperatief van onze eenheid van leven - om ons uit te spreken op het publieke forum en de christelijke moraal te verdedigen. Er kunnen hindernissen in overvloed zijn, maar het geloof geeft ons de kracht die wij nodig hebben om de waarheid te verdedigen en de mensen om ons heen te helpen haar te ontdekken.

In de praktijk weten wij echter uit ervaring dat zelfs wanneer wij uitersten vermijden, het gemakkelijk is zich te laten beïnvloeden door een laïcistische mentaliteit en er bijvoorbeeld van overtuigd te raken dat het in sommige beroepsferen beter is nooit over God te spreken omdat dit 'misplaatst' zou zijn of verbazing zou kunnen wekken, of omdat anderen zouden kunnen denken dat ons standpunt in beroepskwesties 'door onze godsdienst beïnvloed is'. Dat is het moment waarop de verleiding zich voordoet om onze Christelijke overtuiging te verbergen, juist wanneer we die moeten tonen.

"Ongodsdienstigheid. Neutraliteit. – Oude mythen die zich steeds weer als nieuw trachten voor te doen.

Heb je wel eens de moeite genomen te bedenken, hoe absurd het zou zijn, je

katholiciteit af te geven bij het binnengaan van een universiteit, een vakbond, een congreszaal of het parlement, zoals je een hoed afgeeft aan de garderobe?"^[20] De H. Jozefmaria nodigt ons niet uit om een show te maken van ons Katholieke geloof, of om te handelen op een manier die niet verenigbaar is met een lekenmentaliteit. Wat hij wil is dat ieder van ons, in onze specifieke omstandigheden, zorgvuldig nadenkt over de uiterlijke en duidelijke eisen van eenheid van leven in ons werk en sociaal leven. "Je moet de moed hebben (die soms groot zal zijn, gezien de omstandigheden van de tijd) om je geloof aanwezig te laten zijn, om het zelfs tastbaar te maken. Laat anderen uw goede werken en het motief erachter zien, ook als u soms bekritiseerd en aangevallen wordt, want er zullen altijd enkelen zijn die uw motieven verkeerd zullen begrijpen."^[21]

Eenheid van leven is een gave van God, en tegelijk een verovering die persoonlijke strijd vergt. Deze eenheid wordt in iemands werk verwezenlijkt door concrete voornemens om tegenover God en met apostolische bedoelingen te handelen. Met Gods genade moeten wij ernaar streven God lief te hebben met heel ons wezen: *ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente, ex tota virtute*,^[22] met heel ons hart, heel onze ziel, heel ons verstand, en al onze kracht.

^[1] De heilige Jozefmaria, *Christus komt langs*, 10

^[2] Mt 6,24

^[3] De heilige Jozefmaria, *De Weg*, 724

^[4] Vgl. *De Weg*, 788

^[5] *De Weg*, 290

^[6] De heilige Jozefmaria, *De Smidse*, 704

^[7] Vgl. heilige Jozefmaria, *Vrienden van God*, 83

^[8] Mt 10,16

^[9] Heilige Jozefmaria, *Vrienden van God*, 172-173

^[10] Vgl. *De Weg*, 933.

^[11] Mt 5,16

^[12] De heilige Jozefmaria, *De Smidse*, 856

^[13] Js 49,6

^[14] De heilige Jozefmaria, *De Smidse*, 46 ??

^[15] Lc 9,26

^[16] Mt 10,32

[17] Mc 16,15

[18] Gal 5,6

[19] De heilige Jozefmaria, *De Smidse*, 192 ??

[20] De heilige Jozefmaria, *De Weg*, 353

[21] De heilige Jozefmaria, *Instructie* 8 december 1941, 13

[22] Mc 12,30

[Terug naar inhoud](#)

© 2020 Foundation Studium www.opusdei.org

www.opusdei.org